KAPITTEL XIII

Om hvordan Grandgousier oppdaget Gargantuas eventyrlige vidd da han hadde funnet en metode for å tørke seg bak

MOT SLUTTEN AV det femte året kom Grandgousier hjem etter at kanarierne var blitt beseiret, for å besøke sin sønn, Gargantua. Han ble så glad som bare en slik far kan bli ved gjensynet med slik en sønn, og mens han kysset og klemte på ham, spurte han ham ut om små barnlige ting av forskjellig slag. Så drakk han rikelig sammen med sønnen og guvernantene, og ivret etter å få vite blant annet om de sørget for å holde ham ren og pen. Til dette svarte Gargantua at han hadde ordnet det slik at det i hele landet ikke fantes noen gutt som var renere enn ham selv.

«Hvordan har det seg?» spurte Grandgousier.

«Gjennom langvarige og omhyggelige eksperimenter har jeg oppfunnet en metode for å tørke meg i rumpa på den fornemste, mest fortrinnlige og hensiktsmessige måte som noensinne har vært prøvd.»

«Hvilken?» spurte Grandgousier.

«Det skal jeg straks fortelle Dem,» svarte Gargantua. «Først tørket jeg meg en gang med fløyelsmasken til en ung pike, og den var ganske god, for mykheten i dens silke ga meg slik en deilig følelse i baken.

En annen gang brukte jeg hodeplagget til den samme piken, og det var også godt.

En annen gang brukte jeg et halstrørkle.

En annen gang brukte jeg noen øreklaffer av karmosinfarget sateng, men de hadde noen bedritne forgylte paljetter som flerret opp hele bakenden min. Måtte Sankt Antonius' ild[93] fortære endetarmen på både gullsmeden som laget dem, og piken som bar dem!

Smertene etter dette gikk over igjen da jeg tørket meg med en pasjelue med masse fjærpryd i sveitserstil.

Så var det en gang jeg dreit bak et kratt, hvor jeg kom over en vår-katt.[94] Jeg tørket meg med den, men klørne dens klorte opp hele mellomkjøttet på meg.

Men dette kurerte jeg meg for dagen etter, da jeg tørket meg med mors hansker, som var godt parfymerte med *maujoin*.[95]

Så tørket jeg meg med salvie, med fennikel, med dill, med merian, med roser, med blader fra gresskar, kål, bete, vinløv, altearot, kongslys (som gjør baken skarlagenrød), salat og spinatblader. Alt dette gjorde godt i godfoten. Så tørket jeg meg med skogbingel, hønsegras, brennesle, valurt, men dette ga meg lombardisk blodgang,[96] som jeg helbredet ved å tørke meg med skamkapselen.

Så tørket jeg meg med laknene, med sengeteppet, med gardinene, med en pute, med et gulvteppe, med en grønn bordduk, med en klut, med et håndkle, med et lommetørkle og med en morgenkåpe. Alt dette ga meg mer velvære enn en skabbhals får av å bli striglet.»

«Virkelig. Men si meg, hva syntes du var det beste å tørke seg i rumpa med?» undret Grandgousier.

«Jeg var akkurat i ferd med å komme til det,» svarte Gargantua. «Og snart vil De få Deres *tu autem*.[97] Jeg tørket meg med høy, med strå, med stry, med dyrehår, med ull, med papir.

Men den som tørker rumpa med papir,
Får balla full av danglebær som svir.»

«Du min lille balleknøl!» utbrøt Grandgousier. «Hva slags drikk er det du har avkjølt deg med? Du er jo så kald i baken at du lager enderim?»

«Ja, jøss, Herre konge,» svarte Gargantua. «Jeg kan rime såpass, og mere til. Det hender jeg rimer så jeg får rimatisme. Hør på hva vårt tilfluktssted sier til dem som bæsjer:

Du driter,
Du skiter,
Du sliter.
Din rass
Spyr liter
På liter
Av masse
Og gass.
Din sprut

Kommer ut
Her på dass.
Vi har plass
Til ditt lass.
Men måtte din endetarm kokes i lut,
Hvis ikke du tørker deg før du går ut.

Vil De høre mere?»

«Ja, jøss,» svarte Grandgousier.

«Vel,» sa Gargantua:

RONDO

«Mens jeg dreit en silde aften, ble jeg var
Hva jeg skylder rumpa mi – og det med renter!
For det stinket slik av råtne ekskrementer,
At jeg ble aldeles omtåket og rar.
Og jeg tenkte hett på en av gårdens jenter
Som jeg ventet i mitt lille budoar,
Mens jeg dreit.

Hadde hun vært der med sine små talenter,
Sku'jeg pakka henne full med alt jeg har,
Mens hun tok seg av min ende, som var bar,
Og holdt rektum fri for skitne elementer
Mens jeg dreit.[98]

Så bare prøv å si at jeg ikke vet hva jeg snakker om! Ved den hellige Kuseanus! Det er ikke jeg selv som har laget dem, for jeg hørte den fine fruen der borte resitere dem, og tok vare på dem i min husketaske.»

«Men la oss komme tilbake til saken,» sa Grandgousier.

«Hvilken av dem?» spurte Gargantua. «Det å drite?»

«Nei, å tørke seg bak.»

«Men spanderer De en tønne bretonervin hvis jeg tar rotta på Dem i dette emnet?» spurte Gargantua.

«Ja det skal jeg sannelig gjøre,» svarte Grandgousier.

«Det er ingen vits i å tørke seg i rumpa i det hele tatt dersom det ikke er noe møkk der, og det er ikke noe møkk der hvis man ikke har driti. Følgelig må vi drite før vi tørker oss bak.»

«Åh,» sa Grandgousier. «Så fornuftig du er, lillegutt! En av de første dagene skal jeg ved Gud få deg utnevnt til doktor i De glade vitenskaper, for jammen har du mer fornuft enn du har år på baken. Men vær så snill, fortsett med din dritenskapelige utredning. Og ved mitt skjegg, du skal ikke få én tønne vin, men seksti, og det skal være av den *gode* bretonervinen – den som slett ikke dyrkes i Bretagne, men i det utmerkede området Verron.»

«Etterpå tørket jeg meg med et skaut, med en hodepute, med en tøffel, med ei jakt-taske, med en kurv – men for en ubehagelig rumpetørker det var! – og så med en hatt. Og vær oppmerksom på at av hodeplagg er det noen som er glatte, andre er av pels, andre av fløyel, andre av taft, andre av sateng. Det beste av alt er pelsluer, for de absorberer ekskrementene meget effektivt.

Etterpå tørket jeg meg med ei høne, en hane, en kylling, et kalveskinn, en hare, en due, en skarv, en advokatveske, en hette, en hue og en lokkedue.

Men, for å komme til konklusjonen, så vil jeg hevde og holde fast ved at det ikke finnes noe bedre å tørke seg i rumpa med enn en skikkelig dunete gåsunge, forutsatt at man holder den slik at man klemmer hodet ned mellom bena på den. Og De må tro meg på mitt æresord. For det gir en aldeles fabelaktig følelse i rasshølet, både på grunn av mykheten i dunet såvel som den fint tempererte varmen fra gåsungen. Denne varmen ledes raskt til endetarmen og de øvrige innvollene, og når like opp til hjerteregionen og hjernen. Og De må ikke tro at den salige tilværelsen som helter og halvguder fører på de elyseiske marker hviler på deres liljer, ambrosia eller nektar, slik gamle koner her vil ha det til. Den hviler etter min oppfatning på det at de tørker seg i rumpa med gåsunger, og det mener også magister Dun Scotus.»